

פעטערסבורג, אשר כבר יצא לו מוניטון בעולם ונודע כי רוח המושל תעלה עליו, החל בימים האלה להדפיס מאמרים, אשר בהם יוכיח כי מארצות קוקאו לארץ הודו, נמצאים כמה וכמה דרכים, והולך ימתאר בשרד את הדרכים, כמודעה רבתא לסוחר רוסיא החפצים לתת סחרם ורכולתם בהודו. אכן להוראת דרך זאת גדולים חקרי לב, וכבר עמד עליה מכ"ע נאוואיע וורעמיה, והוא לא בסתר ידבר, כי כל מזמה וכל עמל לא יבצרו מאת רוסיא לחדור עד ארץ הודו פנימה. בעוד השמועות וההשערות האלה הולכות ורבות, פתאום נשמע כי הלארד ראזעבעררי חבר המיניסטרים האנגלי בקר בברלין את השר הערבערט ביסמארק, ואף כי מכ"ע המדברים בשם הממשלות אמור אמרו בלשונם, כי הנסיעה הזאת היא נסיעת איש פרטי ודבר מדיני לא יצוק בה, בכל זאת בת קול יצאה מאחורי הפרגוד והכריזה ואמרה כי מטרת מסע הלארד ראזעבעררי היא להתרפס אל ביסמארק, כי אחרי אשר גלארסמאן המרה זה כמה את רוח הענק הזה, עתה נוכח לדעת כי אין לדון עם שהתקף ממנו ונכון הוא ללמדו אלוף לראשו ולהכפף אליו בכל עניני הפאליטיק, למען יעמוד כעת לימין אנגליא במשאה ומתנה עם רוסיא. אין קצה להשמועות אשר הפיצו דורשי רשומות על מסע ראזעבעררי, מכתבי עתים רבים באשכנו וביניהם "הקעלנישע" חמדו לצון להתלוצץ באנגליא על כי שבה כעת אחר זמן בתשובה שלימה לביסמארק, בעת אשר נוכחה לדעת כי שעות רעות מתרגשות לבוא ולהדיחה משאתה בעולם המדיני, בהודו ובמצרים, בקאנאדא ובכל הקולוניות. השערות רבות עלו על הבמה וביניהן עשתה לה יד ושם עד ארגיעה הודעת חווי העתים מברלין כי ביסמארק גמר בלבו לסכסך עוד הפעם את אנגליא בצרפת וברוסיא למען הפיק מזה תועלת לאשכנו, אך גם השמועה הזאת כקיקיון דיונה בן לילה היתה ובן לילה אבדה. אחריה נתגלגלה ועלתה על הבמה הודעת בלאוויטץ סופר המהיימס מפאריז המפענח כל נעלם, הוא הודיע כי ביסמארק גלה את דעתו לראזעבעררי שעל אנגליא החובה לעשות את הדברים האלה לטובתה ולטובת השלום באייראפא: להסיר את צל מצרים מעל ארץ סודאן ולמסור את הארץ ביד תוגרמא או איטאליא; להחזיק במצרים את מצב הבינים לכל תרום יד ממשלה אחת על חכרתה ולהושיב שם מושל אמיץ לב ורב פעלים; ולמסור את ההשגחה על תעלת הזועץ לממשלת מצרים יחד עם שאר הממשלות.

אכן בעוד אשר תקות השלום הופיעה כבקר לא עבות, רבצה עלמה ואפלה על פני המיניסטרים האנגלי פנימה כי אנה להם הזמן סכסוך חדש ויתרוצצו המיניסטרים בקרב הממשלה בחלוקי דעותיהם, שאמבערלען ודילקע וסיעתם, וגלארסמאן וגרענווילל וסיעתם כשני מחנות מתנגדים עומדים אלה לעומת אלה ואותות מדנים ותנועה חזקה נראה בכל הנהגת המיניסטרים. המאריעם מתנגדי הממשלה אשר עד היום ראו און ולא התבוננו, התעוררו כעת לצאת לקראת נשק במלחמה בשלום, להעביר תחת שבט בקרת חדה וגמרצה את כל פשעי גלארסמאן, מאספים מיטינגים ומרעישים את לב העם ומרתיחים אותו כסיר נפוח, מרוב שיחם וכעסם על עמלם במדוי

דברי הימים

שאלת אפגאניסטאן עומדת על נקודה אחת מבלי למוש ימין ושמאל. הגענעראל לעמסדען עוד לא בא לעיר לאנדאן, ואם כן איפוא עוד לא הגיע התור לממשלת אנגליא לברר וללבן את דעתה. אך ממשלת רוסיא — כפי השמועות הבאות במכ"ע השונים — כבר קבעה את דעתה כמסמרות ותדע את אשר היא דורשת. גם הלארד גרענווילל, בהתוכחו בבית הנבחרים בענינים המתיחסים לאפגאניסטאן רמז בדבריו, כי ממשלת רוסיא דורשת ד' דברים: א) כי אנשי צבא אפגאניסטאן יעזבו את גבול טורקעסמאן האפגאני, וטעמה ונמוקה עמה, כי בהמצא האפגאנים במחנה במקום ההוא, רעה צופיה להשלום, והנקל כי יפרצו עוד הפעם סכסוכים כבתחלה; ב) העיר מערוטשאק תסופח אל הכתר החדש אשר תנחול רוסיא כעת לצמיתות; ג) הגבול החדש יסוב ויירד לפאת דרום ממעברות הרי זולפיקאר, למען תהיינה מעברות ההרים ביד רוסיא; ד) כי העמיר המושל באפגאניסטאן, היושב בבירת מלכותו קאבול, יתן מקום בחצרותיו לציר רוסיא לשבת שם בתמידות. אלה המה ארבעת האופנים אשר על פיהם תחפוץ רוסיא לכרות ברית שלום, ומי יודע אם לא כחד גרענווילל תחת לשונו עוד אופנים כאלה וכאלה. בישיבה ההיא בבית הנבחרים בלאנדאן, שאול שאל אחד הנבחרים את הממשלה אם תעשה גם ממשלת אנגליא כממשלת רוסיא לתת כבוד וגמול יקר נגדה נא לכל העמים להשר לעמסדען כאשר ויכתה רוסיא את הגע-נעראל קאמאראוו ואת שר צבאו ואקרשעווסקי? על זה ענה גלאר-סמאן בלשון נפתלים כדרך הדיפלומאטים, כי יש הבדל רב בין לעמסדען ובין קאמאראוו, כי בעוד אשר האחרון הוא שר צבא רב פעלים מצביא חיל עצום, הנה הראשון לא כאיש מלחמה וכגבור חיל הראה פעולותיו אך נכנס בעובי קורה המשא ומתן, אכן הבטיח גלארסמאן את השואל, כי אחרי תום המשא ומתן, יציע המיניסטרים לפני המלכה, לתת כבוד להבאראנעט לעמסדען. בין כה וכה לא אספו גם מכ"ע הרוסים את ידם מעניני אפגאניסטאן. הוורנאל דע ס"ט פעטערסבורג יבטיח נאמנה, בן מנויה וגמורה בסוד ממשלת רוסיא לגול לפני כל יודעי העתים את ספר קובץ חליפות המכתבים והרעפפעשען בענין המדיני הזה, כדרך כל הממלכות להציע לפני נבחרים העם ספרים כאלה (הנקראים על שם צבעים שונים לפי צבעי חממלכות). אמנם גם בטרם יגלה הספר הזה, יבקשו להם רואי העתים אבני פנה אחרים לבנות מגדלים בעולם ההשערה ולהגיד מראשית אחרית. לא דבר ריק הוא, שמכ"ע וורנאל דע ס"ט

20,000 פראנק להוצאות הליות המת, ולהניח את עצמותיו משך יום או יומים תחת קשת הנצחון בפאריו ולקברו בהיכל הפאנטעאן, הוא ההיכל אשר בו נשמנו עצמות רוססא וואלטער, ואחרי כן בימי נצחון הקאטוליציזמוס נהפך הבית הזה לבית תפלה, ועתה החליטה הממשלה להפשיט מעל הבית את אדר הקדש ולהחזיר עטרתו ליושנה.

(חדשות בקרב הארץ) מכ"ע קוריער ווארשאווסקי מודיע עוד הפעם בדעפערשע מפ"ב, כי הועד לשאלת היהודים העומד תחת נשיאותו של הגראף פאהלען ממחר כעת לגמור את הצעתו על אדות משפטי התלמידים מבני ישראל בבתי המדרש הגבוהים, לכונן את חוקיהם על משמר נכון ולערוך את ההצעה הזאת לפני סוד המלכות בישיבה אשר תהיה שם בקרב הימים.

מכ"ע הפולאני „ניווא" הי"ל מדי חדש בחדשו הרפים מאמר מלא שנאה כבושה לישראל והעמיק הרחיב להוכיח במופתים בדויים כי אחב"י בארצנו הם אוכלים ואינם עושים ומשחיתים את הארץ ואם העם יחפז להנצל מכפיהם יכתב לאבדם. מכ"ע חדשי זה הוא בלי מבטאם של אצילי ארצנו המחזיקים בנושנות, והמאמר הנ"ל הוא אות מעציב על הרוח השוררת כעת בנוגע לשאלת היהודים בארצנו.

העיר ליובראניעץ אשר רוב יושביה אנשים יהודים עלתה על המוקד בימים האלה ולא נשאר בכל העיר זולתי בית הכנסת ליהודים ובית התפלה לנוצרים, רוב הרכוש הנשרף לא היה מובטח בחברת הבטחון. הנזק הוא עצום למאד והעניים קוראים לעזרה.

לפי הודעת סופרי ערים שונות למכ"ע הפולאנים, לא שבתה תנועת היציאה כאז כן עתה. הידיעות והאזהרות הבאות מאמערקא לכל יהרסו המונים המונים לעלות שמה כי גם שם צוק העתים יצר לכל התושבים שנשתרשו בארץ ומה גם לבני הנכר הבאים לגור. כל ההתראות האלה הן כוורק אבן לחמת וכקול קורא במדבר. עניי אחב"י בעלי מלאכות ומשוללי ידיעת אומנות ידודן ידודן בלי הרף לארץ החדשה. הנדודים האלה הם סימן רע מסימני העניות והדלות הגוברות בארץ מסבת שפלות מצב המסחר, וגם זאת היא נסבה להתגברות העוני בין המון עמנו, כי מאז מצאה לה השנאה קן נתמוטט רגלי בעלי מלאכות וחנונים רבים שהתפרנסו בערים הקטנות ובכפרים ממלאכת עבודה וממכר סחורה לבעלי הנכסים, ומאז החלו הצוררים לסכסך את עם הארץ ביהודים, הסירו רוב בעלי הנכסים את צלם מעל היהודים ופותחים להם חנויות מיוחדות וגם ימנעו בכל האפשר מלתת מקום לבעלי מלאכות יהודים להשתכר. לפי ידיעות סטאטיסטיק עולה מספר יושבי לובלין 38,816 וממם 18,496 יהודים; הרובשוב, מספר הכללי 8,444 ומספר היהודים 5,144; בילגאריי, 8,435 ומספר היהודים 4,611; חעלם, מספר הכללי 7,796 ומספר היהודים 5,083; זאמושץ, מספר הכללי 7,725 ומספר היהודים 5,022; קראסניסטאו, מספר הכללי 5,638 ומספר היהודים 876; טאמאשאוו, מספר הכללי 5,137 ומספר היהודים 3027; שעברשין, מספר הכללי 5126 ומספר היהודים 2381; קראשניק 5025 ומספר היהודים 2751; לובאר-טאו, מספר הכללי 4869 ומספר היהודים 2681; דוביענקא, מספר הכללי 4677 ומספר היהודים 2446, לענמשנא, מספר הכללי 3625 ומספר היהודים 2250.

זה מקרוב נפל ספק בדבר זכויות היהודים שהשלימו חק עבודת הצבא משנת 1874 והלאה, מאז נקבעו סדרי עבודת הצבא באופן חדש, ותהי השאלה אם אנשי הצבא היהודים המכלים את חק עבודתם בעת הזאת זוכים גם כן בזכויות שנפלו חבל ליהודים שהשלימו חק עבודתם בשכבר הימים, לגור ברוסיא הפנימית ועוד כאלה זכויות מיוחדות, וכבר הודענו כי הפאליציא ב"ב קבלה מאת הממשלה החלטה ברורה לדעת שהיהודים אשר יכלו חק עבודתם מאז נקבעו הסדרים החדשים בעניני עבודת הצבא בשנת 1874 אינם יוצאים מכלל אחיהם ודתי הארץ לא יותירו לטובה. והנה עתה נתבארה הפקודה הזאת ביתר ביאור כי נשענת היא על סעיף אחד מסעיפי חוקי עבודת הצבא על פי המשטר החדש. כן נצטוו שוטרי הפאליציא להוציא מעור פ"ב את אנשי החיל וילדיהם, אשר בעליהם ואבותיהם עזבו את העיר ואינם, כן הובררו עוד פרמי ההנהגה איך יתנהגו שוטרי הפאליציא עם אנשי הצבא מחיל המאסף ונשיהם וילדיהם.

אירלאנד הרעים. הנה אחרי כל התקונים אשר תקן גלאדסטאן בתקורתו להרגיע ולהשכיח את שאון לבות האירלאנדים לא המעיט איפת העמל והמרירה, כי, כדרכו, לא הבין לעשות הכל יפה בעתו. לוא נתן את התקונים באירלאנד מראשית ממשלתו, אזי נחו הרוחות מועפם, אך הוא קפא על שמריו עד אשר הגיעו ימי רגז ומהומה, ובעת אשר האירלאנדים כבר היו כים נגרש נתן להם חוקים טובים, ואז מאנו הנכאים וקשי יום ההם להרגיע את רוחם בנויר עדשים הנתון להם מאת ממשלת אנגליא. קנצי למלין עוד המשטמה והמרירה באיר-לאנד שלטת כבתחלה וגם בעת אשר יורש העצר האנגלי כאורח נמה ללון שם התקשרו עליו קשר וכמעט נפל יורש העצר בעצומי חלכאים מזי רעב ולחומי רשף אשר באין פת בסלם ישאו את רוחם לסלף בוגדים וזעף מרירה. והנה עתה קבל המיניסטרוס האנגלי עליו את המלאכה הכבדה לרפוא את נגעי אירלאנד, ואולם דרך הרפואה הזאת הוא עקלתון ומלא חדק, גלאדסטאן עומד בדעתו כי לאט לאירלאנד, יאחרו התקונים את פעמיהם ויתנהגו בכבדות אז ייטב לארץ, אך המיניסטרוס שאמבערלען ודילקע לא כן יחשובו, כי לפי דעתם, הדבר נחוץ לתת לאירלאנד הנהגה פנימית מיוחדת לה לבדה ולתקן בה תקנת עניים בפעם אחת ובשלימות. ובעת אשר המיניסטרוס פוסח וצולע הנה והנה מפני חילוק הדעות, הלא נקל הדבר להמתנגדים להוסיף עצים על מדורת הריב. על הסכסוך הזה סובבים כעת כל עניני המדינה, כי לא דבר ריק הוא אם יפול בעת הזאת המיניסטרוס הגלאדסטאני לשואות. אין לך מקצוע בעולם המדיני שלא תעשה בו נפילת גלאדסטאן רושם עמוק ורב התוצאות.

בשני ימי שבוע העבר (יום 23 ויום 24 לחודש) הרבו האנאר-איסטים שאון ומהומה בפאריו, אבני הרחובות ואבני הקברים בחצר מות (Pere Lachaise) נגאלו בדם השפוך, וקול ההמון נשמע ברעה: תחי הקאממונע! כי בימים האחרונים לחודש מאי יחול יום הזכרון להאנארכיסטים משנת 1871 מעת אשר שמה הממשלה קץ למהומת הקאממונע, ובשנה הזאת כמו בכל השנים, הודיעו האנארכיסטים כי יתקבצו יבואו ליום המועד, ויהאספו האנארכיסטים וירימו פעמיהם לחצר הקברות הנ"ל לתת כבוד לשוכני עפר אשר מסרו את נפשם בעד הקאממונע, וחברות מחברות שונות עברו בסך וישאו דגלים, שוטרי הפאליציא ידעו מראש את כל הנעשה, וקבלו פקודה מאת פקידיהם לתת להאנארכיסטים לעשות את כל עבודתם ולנופף את כל הדגלים, בלתי אם את הדגל האדום בל ירימו כי הוא אות מרד נגד דגל הצרפתי שהוא בעל שלשה צבעים. ביום המועד נקבצו כאלפים איש להשתתף על הקברים, ובתחלה הכל על מקומו בא בשלום, נואמי נאום חצבו להבות אש בדבר שפתים, ספרו ספרניא, והשוטרים עמדו וישקמו, אך כאשר בא גודד אנאר-ביסטים ורגל אדום בידיהם, נגשו אליהם שוטרי הפאליציא ויבקשו לצרור את הדגל הזה ולטמנו, ואז החלו השוטרים והאנארכיסטים להמטיר מהלומות איש על ראש רעהו. השוטרים היו מתונים מאד, נזהרו לבלי השתמש בכלי נשק, אך המורדים גזרו על ימין ועל שמאל, ויהי קץ המלחמה כי כמה אנארכיסטים נפלו חלל, ורבים מן השוטרים נפצעו וגם רבים מן המורדים. וביום המחרת כאשר הובילו את ההרוגים לקברות פרצו הפרעות עוד הפעם. המבוכות האלה העירו גם את לב הנבחרים לישא וליתן בדבר, ולמען מנוע את העם מבוא בדמים, גמר הפארלאמענט להוציא חק גלוי ומבואר ע"ד הדגלים האדומים, כי כל נושא דגל אדום לא ינקה.

נכבד הדבר בעיני כל איש אשר לב לו, לראות עד היכן מגיע הכבוד אשר יכבד עם נאור ומשכיל את גבורי הרוח מפשרי המדע והספרות אשר בכבודם יתימר, זה שבוע סגר האדם הגדול בענקים, וויקטאר הוגא, את שמורות עיניו לשנת הנצח, ועד היום אין קול ואין קשב במכה"ע הצרפתים (וגם ברוב מכה"ע בשאר הארצות) בלתי אם על אדות איש המופת הזה, תולדות חייו ורגעיו האחרונים וצואתו הנשגבה אשר בה יאמר עם הספר כי הוא מאמין באלהים ובהשארית הנפש, אך לא יאבה כי יושם על ארונו או ינשא בין הכבודה צלם או דמות מאותות הדת השלטת, ורצונו של אדם זה הוא כבודו. ביום אשר נשמעה השמועה כי וויקטאר הוגא איננו, שבתו הסענאט ובית הנבחרים וכל בתי פקודות הממשלה מעבודתם. והבית אשר בו מת הוגא היה לתל תלפיות לכל הצרפתים, מן נשיא הרפובליק עד נושא סבל, כולם ידודן ידודן אל בית המשורר כאשר יהלך העם למקום קדוש. הממשלה גמרה אומר לתת מאוצרה

נתקבלו בכבוד מאת הוויזיר הגדול בעיר פֶּעֶץ, וכאשר הציעו לפניו כי למרות ההבטחות הטובות, יראים הם לשוב לעיר מולדתם, נתן להם ציר אמונים פקיד הסולטאן לשלחם עד עיר דעמנאט ויפקוד על הציר לשקוד שם על הדבר, להשיב ליהודים את כל ההזקות. בעיר פעסט הובל לקברות שר הצבא היהודי ד"ר יוסף רע-זאווסקי, ובני העיר, גדולי שרי הצבא וגדולי חיל וכל נכבדי האזרחים לווהו לבית עולמו ברוב כבוד.

יושבי הכפר בית תמר באה"ק בעלי הדת המושלמנית נסו זה מקרוב לסגור בחומה חדשה את "קבר רחל" הנמצא בסביבותיהם, ויהי כאשר נודע הדבר ליהודים ויגישו קיבלנא אל הפחה נציב הארץ ויצו הפחה להרוס את החומה למען יהיה האהל אשר על הקבר פתוח לכל איש. המקום הזה נקדש גם בעיני הנוצרים וביתר שאת בעיני המושלמנים, ולמצוה רבה יחשב בעיניהם להוביל את מתייהם לקבורה בקרבת המקום ההוא. על הקבר עמדה כפה בנויה משנים עתיקות אך השר מאנטעפיורי הקים שם אהל חדש. האמנם כי לפי דברת התיירים מוטל הדבר בספק אם זה הוא קבר רחל האמתי יען לפי כה"ק נמצא קבר רחל בין גבול יהודה ובנימין, והמקום הנקדש כעת כמו קבר רחל נמצא בקרב נחלת שבט יהודה, והתייר שיקקל כבר מצא מצפון לירושלים מקום אחר המכונה "קבר רחל".

מכ"ע האשכנזי "ישרון" הו"ל בהאננאווער מודיע כדברים האלה: אסון נורא התחולל על ראש אחב"י ילידי חו"ל המתגוררים בעירנו האננאווער. זה שבועות אחדים נקראו כולם לבית פקודות הפאליציא להודיע מה מעשיהם ומצבם, ובשבוע הזה קבלו רבים מהם צו מאת הפאליציא לעזוב גבול ארץ אשכנז בעוד שני שבועות. ובהיות כי המגורשים האלה הם אנשים ישרים ותמימים, על כן נפל פחד גם על שאר האנשים אשר נשארו עוד בארץ, לכל יקרם כמקרה הזה. הדאגה והיגון של האומללים האלה ילא כל עט לתאר בדברים. הנקל לכל איש לצייר בנפשו מצב העניים, האנוסים לעשות להם כלי גולה ולקחת מטה נודד לנוע ללחם עם נשיהם וילדיהם, אחרי שכבר הצליחו למצוא להם מעמד להחיות את נפשם בלחם צר ולשבת בשלוה. רוב היהודים העניים המתגוררים פה מספרם במאה עד מאה וחמשים משפחות, רובם ילידי רוסיה וגאליציא, ימצוקתם שרדתם מארץ מולדתם, ותודות לגדיבות רוח אנשי קהלתנו מצאו פה מחסה, כי נדיבי עירנו נתנו להם בתי מושב לגור, אף הלוו להם כסף לקנין כלי מלאכה או ליסד להם איזה עסק, וגמלו אותם חסדים טובים, בקרו חוליהם, אספו יתומיהם, חנכו את ילדיהם, בנו למענם מקוה כשרה, ובכל ענין, בין בצרכי הגוף בין בצרכי הנפש, עמדו לימינם, ועתה כחזיו ורעם נפלה הפקודה הנוראה ותהרוס את כל מעשה הצדקה. מכ"ע הנ"ל יעורר את נדיבי עירו להשתדל לפני הממשלה להשיב את רוע הגזירה.

מספר היהודים בפאריז עלה במשך מאה שנים האחרונות מאחד למאה, בשנת 1789 עלה מספר היהודים בפאריז 500, ועתה עולה מספרם 50,000, ועם רבות מספרם ירב גם מספר החברות השונות ביניהם. בשבוע העבר נוסדו בחלק העיר פאריז המכונה גרענעלל שתי חברות חדשות למעשה הצדקה, ועתה עולה מספר כל חברות היהודים בפאריז תשע ושלושים. גם ע"ד התפתחות מצבם האזרחי, יספר הסופר לעאן ראב במכ"ע ארש' איזר' כי בשנת 1822 היה בארץ צרפת גענעראל אחד יהודי הוא הבאראן וואלף ואחיו ראש הגדוד ועוד שרי חיל אחדים, ובשנת 1882 עלה מספר הגענע-ראלים היהודים 5 ופקידי צבא ממדרגות גבוהות ושפלות כמה וכמה מאות.

ממעלבורן מודיעים כי באוסטראליא התעורר בין היהודים רגש ההתאחדות. בניזיעעלאנד הביאו להם היהודים שוחט מאיראפא ובאויקלאנד נבנה ביהכ"נ חדש.

החכם הנוצרי ה' קרייצאוויטש באונגארן הוציא לאור חוברת ע"ד האנטיסעמיזמוס. בראש החוברת הציב לו יד את פתגם השליח יוחנן: "ע"י היהודים תבוא הגאולה" ואת דברי הנבחר הקרואמי סטארצעוויטש שאמר: "ארץ אשר בה תנועת האנטיסעמיטים תתחולל, ארץ אשר בה עלילות כעלילת מיסמא עסלאר תוכלנה להלהיב את לב העם, לא לכבוד הוא לבניה לקרוא לה בשם ארץ מולדת". לפי הרוח הזה כתב ה' קרייצעוויטש את כל חבורו ויוכיח כי השנאה נוסדה על רשע כסל, משובה וזרן, וגם העלה בפלפולו כי האונגארים יצאו ממעי בני שם וע"כ האנטיסעמיזמוס ימפח על פניהם וישיב חרפתם אל חיקם.

מכ"ע וואסחאד השבועי הקדיש את מאמרו הראשי בגליון האחרון לצרוף לברר וללבן את סלעי המחלקת ומעקשי הסתירות והתהפוכות אשר בין החוקים הנוגעים לישראל, הנראים מן הבקשות הנמסרות אל הסענאט ע"י אנשים פרטיים שונים, וכאשר יחליט הסענאט כן יקום ויהי, ואולם החלטת הסענאט איננה מחייבת את הפקידים לשים אותה נר לרגלם ולהישיר מעגל הנהגתם על פיה, והיה כאשר יזרמן עוד הפעם ספק ושאלה, ישלחו עוד הפעם אל הסענאט. אף יספר הוואסחאד מעשה שהיה כי בענין אחר הוציא הסענאט בפעם השניה באותה שאלה ובאותו ספק התרה מתנגדת מן הקצה אל הקצה אל התרתו הראשונה. מובן הדבר כי החוקים הנשמעים לכמה פנים לא יטבעו מטבע אחת למצב היהודים ברוסיה. רבים רבים הם האצילים הנוצרים ברוסיה אשר יחפצו בכל לב לשלוט בנכסיהם לפי רוח האנטיסעמיזמוס הצולח בארץ, להרוץ את כל היהודים מעמדתם ולתקן עולם בשלמון השנאה, כי כן ינקו חמת קנאה במכ"ע ובספרים שערי האשפות, אך כרדתם ממרום העיון והסברא לעולם המעשה, עד מהרה יבוא הנסיון וימפח על פניהם ויוכיחם לדעת כי לא כל הנאמר במכ"ע אנטיסעמיטי הוא אמת ויציב נכון וקיים בעולם המעשה. הלא כן ירד בשיחו סופר הנאווא וורעמיה: האציל הרוסי יבוא אל נכסיו אשר קנה במחוזות המערב, בכוונה רצויה מאד, ומראש לא בסתר יתן צו ופקודה נמרצה להסרים למשמעתו לסגור את שערי ביתו בפני יהודים. אך לאט לאט ילמוד האיש הזה להלך נגד החיים ולדעת את התבל אז יראה כי מצבו לא טוב. תבואת אדמתו חבושה וארוזה בגרן בעור אשר שכניו בעלי הנכסים כבר מכרו עד גרעין-בר האחרון, וגם אם יטחון תבואתו בריחיים והצמח יעשה קמח טוב, יעבוש הקמח תחת מגרפותיו מאין קונה; בית המשקה, המעבר באניה על הנחל אשר בכפר מקום שם שיירות מצויות, ועוד כאלה מקורות נאמנים להכנסה רבה, לא יביאו מאומה. בשבתות וימים טובים ליהודים, כל בית מפחר סגור על מסגר, אין לקנות ואין למכור, השבת הוא יהודי, הסוחר יהודי, החייט יהודי, הגלב יהודי, בעל העגלה יהודי, כל העולם כולו יהודים, ובלי עזרתם ושימושם אין להרים יד ורגל. אז יתמוטט האציל אשר זה מקרוב בא ממצב שיטתו, ויועציו יאמרו לו, אל התחר ואל תצדק, הרבה פן תשומם, קנה מיהודים ומכור להם והפקד בידם וכל עסקיך על מקומם יבואו בשלום. ואז יחלו היהודים לבוא לשערי ביתו, והאציל יכונן את מצבו באיתן.

מעיר קיוב מודיעים למכ"ע וואסחאד כי החלטת בי"ד מראוונא על פורעי הפרעות מעיר דאמבראוויצע נאשר ונתקיים ע"י הגענע-ראל גוב' דרענטעלן ביום 5 לחודש מאי, ולפי הצעת השופטים הקמין את עונש שני הנאשמים אנשי הצבא מאסעיטשוק ולאבור להושיבם במאסר רק משך חודש אחד וגם להנאשם השלישי אשר בעדו לא בקשו השופטים, האבר יעגאר קונויעצאו, הקמינו את ענשו. ורבים מתפללים על אשר לא צירפו מדת הרחמים למדת הדין, גם בנוגע לשני הנאשמים היהודים שנגזרו עליהם עונשים חמורים מאד אף כי יש ללמד זכות עליהם כי הם עמדו על נפשם ונלחמו מלחמת מגן.

בעיר מאמסק החלה הפאליציא לחקור ולדרוש בעין פקוחה אם לא יעמדו אנשים נוצרים ונשים נוצריות לשרת כעבדים ושפחות בבתי יהודים, ובכל מקום אשר מצאו שירות כזאת העידו בעבד ואדונו כי אם לא יצאו הנוצרים לחופש מיד היהודים ענוש יענשו גם העבדים גם האדונים. מסכה זאת נשארו כמה מאות משפחות נוצרים אשר עד היום שרתו בבתי יהודים, בעירום ובחסר כל. בעירנו ווארשא נפתח בימים האלה שער המצבה לתמונות מעשי ידי הצייר הגדול המנוח אלכסנדר לעססער נ"ע, והמבינים מרבים לספר בשבח התמונות האלה.

(חדשות בחו"ל) מעיר האמבורג מודיע לנו ה' קאמיאנקא כי יסד שם חברת צעירים לעורר את הרגש הלאומי ואהבת התורה ולהחזיק במעוז רעיון ישוב א"י. הר"ר ארלער יושב בקאנסטאנטינאפול בחג השבועות משם נסע לפעסט ומעיר פעסט הוא נוסע לפאריז ויתעכב שם ימים אחדים לקחת דברים עם נדיבי אחב"י ע"ד ישוב אה"ק. מכ"ע Jew. Chr. מודיע בגליון האחרון על פי מכ"ע הו"ל במאראקקא Reveil du Maroc כי שלוחי קהלת היהודים מדעמנאט

כל מכה"ע הכוללים שיחו בדבר הרצח אשר טרף "רב" אמע-
 ריקאני ד"ר שטערן בוילקעסבאר את נפשו בכפו והניח במכתב את
 הדברים האלה: "שמי דוד שטערן, שנותי אחת ושלישים, מקום
 מולדתי מאנשעסטער, משמירתי: רב. בל יעיו רב או כהן דת זולתו
 לכהן בקבורתי. את הכסף הנמצא אתי אנחיל לעניים. סבת איבוד
 עצמי לדעת היא כי נוכחתי לדעת שהארץ מלאה חמס ואין רצוני
 להלחם מלחמת הקיום כי יגעתי למדי".

מקאנסטאנטינאפול מודיעים לפראנקפורט צט"ג דבר נפלא
 מאד ע"ד מסית אנגליקאני בעיר סאלוניקי. נודע כי ערי הקדם
 מלאים מסיתים נוצרים ככלוב מלא עוף, והם עמלים להסיר את לב
 המושלמנים והיהודים מאחרי דתם. אחד מאלה התישב בסאלוניקי
 וילמוד שפת יהודית ספרדית על בוריה עד כי ידע לדבר בה ויהי
 מעורב בין הבריות ובפרט בין היהודים הספרדים ומפני אהבתם
 אותו שאלו בעצתו בכל דבר ויגישו עצומותיהם אליו וידעוהו כל העם
 בשם "הרב הפראנקי" (בלשון התולים), אך אין אף אחד במו אשר סר
 מאחרי אלהיו. זה עדן ועדנים הבטיח יהודי עני את המסית כי המר
 ימיר את דתו אך בשעה אחרונה הדר ביה מההיא והמסית התנחם
 על אברתו ולא הפציר עוד ביהודים להמיר דתם ויתהלך עמהם
 בשלום ובמישור. אך זה מקרוב גמר בית הפקודות אשר על המסיתים
 לבטל פקודת היסית בסאלוניקי, או נאספו היהודים הספרדים ויערכו
 מכתב כולל לבית הפקודות בבקשה להשיב את המסית על מכונו
 וגם הודיעו הפצם לשחד מכספם את ההוצאות הנחוצות, ואז נאות
 להם בית הפקודות והמסית פעטער קראסביע נשאר על כנו.

בשבוע העבר הודענו כי שטעקקער החל לקטרג על תפלת
 כל נדרי והפראפעסאר שטראקק ענהו כאולתו במכ"ע קרייצצט"ג,
 ועתה מודיעים מכ"ע הברלינים כי שטעקקער הוסיף סרה ומחזיק
 בעלילתו בסמכו על יהודי מומר אחד המלומד מאד בתלמוד לפי
 דברי שטעקקער.

מן הקולוניא עקרון מודיע לנו ה' הערשקאוויטש כי תה"ל בימי חג
 הפסח הוריד שם ה' גשמי ברכה לרוב, השדות
 הטיבו פניהם ויעטפו בר, בקרב הימים יתחילו לקצור השעורים אשר
 כמעט נשחתו בימי השרב והיבשת, בשבוע הזה גמרו כל הקולו-
 ניסטין לזרוע דורא ושומשמין וישבתו מעט עד עת קציר השעורים,
 אחרי רוב עמלם ויגיעם מעלות השחר עד הערב זה כשלשה חדשים.